

GIA ĐẠO BẤT AN

**Gia đình lộn xộn tứ tung
Đạo tâm không có, tại vì tham dâm
Bất minh không hiểu phần hồn
An lành chẳng có, bệnh tình lại tăng**

Tu mà không chịu sửa, thì gia đình lộn xộn bất an. Bất an là tại cái miệng mình, nói tu, mà tâm không chịu sửa. Tâm không chịu sửa, thì cái miệng chót chét nói năng lung tung.

Cứ tưởng mình là tu đúng, nếu mình tu đúng, sao nhà cửa mình không đàng hoàng và chồng hoặc vợ con mình, nó không nghe những gì mình nói. Mà trái lại nó thấy mình, càng tu càng thien mà càng dữ thêm. Mình hung dữ, mình đâu biết cái tánh mình hung dữ.

Người tu thien, mà không chịu sửa tánh, thì cái tánh hung dữ bộc phát ra, mình sẽ thấy lời nói của người tu chịu không sửa. Luôn lúc nào cũng dành phần hung hăng, tính toán, từ li từ tí, ăn nói hỗn ầu, muốn hại người này, hại người kia, tánh tình bất chợt, ăn nói loạn cuồng. Chung qui là tại cái miệng, không chịu sửa.

**Tu hoài mà vẫn sân si
Tại vì cái tánh, bất minh chuyện nhà
Tâm thì lại nghĩ quần quanh
Tu hoài không dứt, tánh mình tham sân**

Tu mà không chịu bỏ cái tánh tham sân thì làm sao mà tiến, mà nói tôi tu thien, tôi tu Vô Vi. Tu Vô Vi là tu tâm và sửa tánh, nếu mà mình chịu, tu tâm và sửa tánh thì tiến rất nhanh.

Mà người nào tu Vô Vi mà không chịu sửa tâm và sửa tánh, thì có ngồi thien cả ngàn năm cũng chẳng bao giờ thấy đạo.

**Tu thì dứt khoát trần tâm
Bỏ đi cái tánh, tham lam giận người
Giận người chẳng có ích chi
Đem thien không nhẹ, tánh đời chưa buông**

Tu mà tâm đời, tánh đời chưa buông thì cái tâm vọng động. Nhiều người biết nói, biết phê bình cái tâm vọng động của người khác, mà không biết phê cái tâm vọng động của mình như thế nào. Bởi vì, nhép theo lời Thầy thì làm sao mà biết cái tâm vọng động ra sao. Tu mà hiểu được chính cái tâm mình vọng động thì tiến rất nhanh.

Cái tâm vọng động là như thế này. Chuyện của mình mà mình không lo, mà lo chuyện thien hạ, lo chuyện ngoài đường. Nhiều người tu chuyện trong nhà không lo, mà cứ lo chuyện đời. Nghe cái người hàng xóm có cái gì, nghe người anh em nhà mình, có cái gì thì động lên chạy theo. Thì đầu óc mình nó hư hết, luồng điện mình nó phóng ra ngoài, và tu sai.

Chuyện trong nhà mình là chuyện trong cái tiểu thien địa mình đây, mình không lo.

Tiểu thiên địa của mình, nó có tim, gan, tì, phế, thận và bộ óc mà không lo. Mình lo cái ngũ tạng bên trong mình cho nó có trật tự, điều hòa, coi nó còn hay mất.

Cái này nó nằm bên trong ngũ tạng, nó quan trọng hơn chuyện ngoài đường, thì cái luồng điển đại bi sẽ quang chiếu tức thì. Bề trên sẽ ân điển ngay, nếu hành giả chịu quay về bên trong với nội tạng mình. Là đừng có động chuyện bên ngoài, kể cả chuyện nhà cửa vợ, chồng, con.

Tại sao Con nói cái luồng điển Bề trên quang chiếu, cho hành giả Vô Vi?

Bởi vì người tu mà quyết tâm buông bỏ thì Bề trên sẽ sẵn sàng quang chiếu.

Hỏi mình có công tu, sao mà không được bề trên quang chiếu.

Tu thì phải đạt được, còn tu mà không đạt, không được, là hành giả không có tu, và không có sửa. Ở đời mình ba xạo, thì ngoài đời họ còn biết mình ba xạo. Tu mà chưa đẹp được tánh đời tâm đời, thì Bề trên họ biết mình, giả tu.

**Tu mà chưa có thực tâm
Ai mà không biết, tâm mình không tu
Nhìn ra cảnh ngoại thấy mê
Cái gì cũng muốn, cũng ham cho mình**

Tu mà chưa gạt bỏ được chuyện đời thì thấy cái gì cũng muốn cũng ham. Ham đến nỗi, tu mà cũng muốn mình tu cao, mình tu hay.

Tu tới đây thì ăn nói ngông cuồng, công cao tự đại.
Ta đây là hay ta đây là Thầy. Và diệt luôn bạn đạo.

Cái bộ gió bên ngoài bắt đầu kênh kiệu, rồi bắt đầu chỉ trích người này, rồi chỉ trích người kia.

Người này tu thấp, người kia tu cao. Mà hỏi ngược lại nó, thấp là thấp cái chỗ nào, mà cao là cao bao nhiêu ?. Thì nó bị câm.

**Tu mà không chịu lo tu
Lại đi lại thuyết, chuyện người làm chi
Không lo tu sửa trong nhà
Cơ tầng hạ thấp, bị người bỏ rơi**

Mang danh tu mà chẳng tu, tại vì không chịu lo cho nội bộ mà đi lo chuyện đời, chuyện làm Thầy làm Cô.

Lâu ngày rồi thì bị bẽ, bị hạ tầng công tác, vì chính cái tội tu mà lợi dụng Thầy.

Thấy mình bị bỏ rơi, bị hạ tầng công tác thì buồn rầu sân si, nóng giận, không biết vì sao.

Tại vì mình, chứ chẳng phải tại ai.

Phải chi hồi đó tôi đừng có làm Thầy, làm Cô là được rồi. Cứ cầm cái mồm lo tu thì ngày nay, gia đạo chồng, vợ, con, đâu có đến nỗi. Tôi tu mà tôi cứ lợi dụng và lái nhái, thì bộ phận tim, gan, tì, phế, thận của tôi, nó lái nhái theo và nó hư luôn.

Nó hư là phải mang bệnh thì ráng chịu. Chứ không có trách ai.

Trách là trách mình, có cái pháp chỉ dẫn rõ mà không tu, tại cái tánh tôi, nóng giận, tại cái tánh tôi tham lam. Nếu mà tôi không nóng giận, thì giờ này tôi đâu có đau tim, máu thấp, thần kinh không ổn. Nếu mà tôi đừng có tham lam giờ này tôi đâu có bệnh nhiều.

Tại vì, tôi tham quá đi. Mà nói tôi tham, tôi lại không chịu. Nội cái ăn là nhỏ nhất mà cũng thấy là tham rồi, chứ đừng nói cái tham lớn như là tham danh và tham tiền. Ăn mà tính toán cái nào ngon cái nào dở thì làm sao mà không tham.

**Tu mà tính toán tùm lum
Làm sao giải được, độc gan trong mình
Trong mình nhức nhối toàn thân
Tại vì không dứt, còn tham dâm nhiều**

Còn tham, còn dâm là thần kinh bất ổn. Thần kinh bất ổn là ăn nói loạn xạ, không coi kẻ dưới người trên. Nhà cửa tối mù, loạn động lại càng loạn động thêm. Vì cái tội tham dâm.

Tu thì càng ngày người ta càng bỏ tham dâm thì nó bớt loạn động. Trái lại con người rất minh mẫn sáng suốt thì mới đúng.

Còn tu mà bỏ chưa được tham dâm, nó càng thềm thêm, vì cái tánh ích kỷ hẹp hòi nó lòi ra. Thì bắt đầu nó tính toán, tôi tu như vậy, như vậy, mà chẳng được cái gì. Tu mà chẳng được cái gì là mình còn quá tham. Muốn thì làm sao mà có, mà tu thì dẹp bỏ tánh tham. Mà dẹp bỏ được tánh tham rồi thì cái gì cũng có. " Trong không mà có ".

**Tu mà dẹp bỏ tánh tham
Con người minh mẫn, đạo đời khai quang
Cao sang trên vạn bước đường
Phật Tiên làm bạn, với người không tham**

Mình mà bỏ được tánh tham thì Thánh Tiên Phật, ai mà không hộ phò những người tu mà bỏ tham.

Không lẽ Thánh Tiên Phật kiếm cái người tham lam ích kỷ mà làm bạn.

Thế nên giới nào thì có giới ấy hộ phò. Như tâm nguyện của mình hướng tâm về Trời Phật thì Trời Phật hộ phò. Mà tâm dạ của mình hướng về quỷ ma thì quỷ ma nó hộ phò.

Hỏi làm sao biết được cái tâm Trời, Phật và cái tâm quỷ ma?

Cái tâm Trời Phật là luôn lúc nào mình cũng hướng tâm về Trời Phật, ngày cũng như đêm, trong tâm và thực hành những điều của Ngài dạy, mà không cần cho ai biết mình tu học. Đó là tâm Trời Phật.

Còn cái tâm quỷ ma là thờ Trời Phật, mà hại người này, nói xấu người kia, chê đạo này, chê đạo kia. Đó là tâm quỷ ma, chuyên môn nghĩ chuyện ác, chuyện hại người.

**Tâm ma, tâm quỷ hiện hành
Chuyên môn nghĩ xấu, người này kẻ kia
Người thân chẳng nghĩ chẳng phân
Lại còn muốn hại, cho người chết luôn**

Người mà có dạ ma tâm quỷ tánh họ không kể bất cứ ai, họ chỉ lo cá nhân họ. Ai mà đụng chạm với quyền lợi cá nhân họ thì họ chém giết tới cùng, không trừ một ai, dù là người thân.

Nhưng mà ngược lại họ lại thờ Trời thờ Phật bằng cái miệng. Miệng nói Phật mà tâm ác quỷ.

Những hành động của họ mờ ám, như là quỷ ma hiện hình.
Những người mà có những hành động như thế này thì đã bị quỷ ma xâm chiếm.

Tại sao họ bị quỷ ma xâm chiếm?

Vì chính họ chưa từ bỏ tánh ác ôn hại người. Tới chừng cơ thể bị bại hoại tâm thần bất ổn bệnh hoạn tiêu tan, rồi chết là đi theo giới ma luôn.

Đi theo giới ma là giới nào?

Là đi vào âm phủ, bị quỷ vô thường, bắt hồn trước khi chết. Chết, mà không biết cái gì, là đi theo quỷ ma.

**Chết mà không biết đi đâu
Thì đi vô chỗ, vô thường quỷ ma
Quỷ ma xé xác hại người
Cho mình hiểu rõ, quỷ ma là mình**

Những người nào không biết quỷ ma, thì có dịp sẽ biết quỷ ma. Chính mình làm ác hại người là chính mình là quỷ ma. Sau này mình gần chết mình sẽ thấy mình tan hồn nát vía.

Thì lúc đó mình mới biết chính mình là người ác quá, rồi chính mình sẽ trở thành ma quỷ. Khi mà trở thành ma quỷ rồi thì dễ sợ vô biên, mất đi nhân phẩm, mất đi cá tánh của loài người. Hồn bị giam cầm dưới chín tầng địa ngục bị ma quỷ hành hạ thảm thê. Không có cách nào mà kêu gào thấu.

Tại sao! Đi tới đây mà không có cách nào kêu gào thấu. Vì khi còn sống mình đã đánh mất tâm linh.

Vậy chứ chừng nào mình mới khôi phục lại tâm linh?.

Đúng một ngàn năm sau.

Tại sao anh biết ?.

Bởi vì luật và luật, đã đặc ra đúng 1000 năm cho người chết. Để áp dụng những tội hồn có đầu óc ác ôn ma quỷ.

**Luật hình xử phạt nghiêm minh
Dạy cho những kẻ, ác ôn hại người
Khổ thân phải chịu cực hình
Ngàn năm làm thú, làm trùng phân thân**

Con người có cơ hội tu, đi lên mà đi lên không được, thì phải đi xuống. Tại vì mình muốn đi xuống, chứ đâu có ai bắt mình đi xuống. Bởi vì những con vật nó thấy loài người rất được sung sướng. Nó ước ao muốn đầu thai thành người.

Mà mình là người mà tâm dạ mình ám hại người này người kia, tức nhiên mình còn tệ hơn con gà con heo con bò, thì ai cho mình làm người nữa. Thì mình phải đổi lớp làm thú, vì tâm dạ hại người thì đi vào lớp sát hại nhau, như là thú và thú sát hại nhau.

Còn loài người và loài người thì thương yêu đùm bọc lẫn nhau. Mà cái tình thương yêu đùm bọc lẫn nhau của loài người rất khó mà diễn tả cho hết. Bởi vì, tình thương ai ai cũng có. Nhưng mà vì lợi ích tham lam ích kỷ của cá nhân, rồi loài người bán mất tình thương.

Mua tình thương bằng danh lợi và tiền bạc.

Khiến hai chữ tình thương không còn nữa. Thế nên mới có cảnh địa ngục và quỷ xứ.

Rồi ở trong cảnh địa ngục quỷ xứ đó chán quá, thì người ta mới truy lòng cảnh giới Thiên Đàng thanh nhẹ đi lên.

Muốn đi tới Thiên Đàng thì phải tu, không tu thì không tới.

Mà không biết tu bằng cách nào, bởi vì nhiều đạo, nhiều màu quá, không biết đạo nào hay, màu nào tốt.

Hỏi đạo nào là đạo tốt, đạo hay?

Dạ thưa, đạo thì đạo nào cũng hay cũng tốt hết.

Nhưng chỉ có cái đạo do Chính Tâm mình là hay hết, vì Chính Tâm mình, mà mình không hiểu, không biết, thì tìm đạo đó nó ở đâu cũng vô dụng.

- **Đạo chính tâm là tu thân, tu Vô Vi.**

Hỏi: Tu màu nào tốt?

Màu tốt là cái màu không màu, không khoe khoang, sắc này cao sắc kia thấp. Ta đây là áo vàng, áo hồng, áo trắng, v.v.

Màu hay là màu Vô Vi, bởi vì Vô Vi là **không không là không có màu.**

Màu nào cũng được, xấu hay tốt, hơn hay thua là do cái tâm mình thôi.

Tu Vô Vi là tu tâm, tâm mình không ngại, tâm mình không nghi. Chúa cũng được, mà Phật cũng được, miễn sao tôi thực hiện đúng lời Đức Phật dạy thì thôi. Đó là tu Vô Vi.

- Tu Vô Vi, gia đạo của mình từ cái bất ổn sẽ trở về yên ổn.
- Tu Vô Vi mình bệnh hoạn sẽ trở về khỏi bệnh hoạn.
- Tu Vô Vi mình ngu muội sẽ trở thành thông minh sáng suốt.

Còn ngược lại có tu Vô Vi, mà không sửa mình thì bệnh hoạn triển miên, thuốc thang không chữa được.

Còn tu mà sửa được những điều trên thì nó sẽ thông minh giàu có và khỏi bệnh hoạn, mà còn giải thoát luôn.

GIẢI THOÁT

**Tu đi cho khỏi luân hồi
Con đường giải thoát, chính mình phải tu
Không ai làm biếng được phò
Chính mình phải học, tự hành đi lên**

**Đi lên mới thấy Thiên Đàng
Ngày xưa Đức Phật, cũng hành ngày đêm
Đừng nên vọng động ý mong
Câu xin hộ độ, ai cho mình về**

**Tự mình khai giải chân tâm
Trong ta có sẵn, Phật đài chiếu ban
Chiếu ban ánh sáng diệu hiền
Ngày đêm tưởng niệm, Phật liền giáng lâm**

**Giáng lâm xuống cảnh Ta Bà
Khuyên người tỉnh thức, mà lo tu thiền
Tu thiền thức giác lại mình
Chuyện đời thế đạo, tự mình giải sang**

**Giải qua cảnh gởi thanh nhàn
Con đường trung đạo, lại càng hiển vinh
Vinh quang trên bước hành trình
Tự mình khai sáng, tự mình thăng thiên**

**Kính bái
Lê Thành Lợi**